

HLA SA TEL

ZPRAVODAJ
MĚSTSKÉ
ČÁSTI
PRAHA 15

ČÍSLO
2018
ROČNÍK 24
NEPRODEJNÉ

3

WWW.PRAHA15.CZ

NA SHLEDANOU V RÁJI U VLASTY!

Historie podniku, kam se
chodilo na výtečná
vína a prvotřídní kuchyni

ORCHESTR JEŽKOVY STOPY

Rozhovor s kapelníkem
orchestru Lukášem
Jadrníčkem

VELIKONOCE SE BLÍŽÍ JAKO NA VESNICI, A PŘESTO V PRAZE

*Před hotelem stávala stromová alej
(dobová pohlednice, cca 1910)*

*Dům s někdejší hotelem Vlasta
na počátku století a dnes*

NA SHLEDANOU V RÁJI U VLASTY! 3. ČÁST

„Vše má svůj konec, jen humor a dobrá nálada ne.“ Těmito slovy lákal hosty do své restaurace a hotelu U Vlasty majitel Antonín Vojšta v roce 1907. Pojďme se dnes podívat do historie podniku, kam se v Hostivaři chodilo na výtečná vína a prvotřídní kuchyni. Odkud za dob první republiky hnali komunistické řečníky, kde hudebníci každou neděli „divoké dřevo lochtali“ a kde se červené lucerničky rozsvítily.

Hostivař měla už na počátku 20. století hned několik hotelů. Jako oblíbené výletní místo mnoha Pražanů si je i ve stále ještě vesnickém prostředí mohla dovolit. A tak přespolní mohli přespat v hotelu Host u filmových ateliérů, hned u nádraží U Milionu nebo sejít dnešní Hostivařskou ulicí o pár metrů níže na křižovatku s Daliborovou. Tam stál hotel a restaurace Vlasta či U Vlasty.

Dům zde stojí dodnes, vyrostl sice o jedno patro do výšky a přišel o stromovou alej před sebou, ale jinak si stále zachovává svou podobu z počátku století. Hotel ani restauraci zde už nenajdeme, dnes jsou zde byty, z živností funguje obchod s oblečením Tradetex a cestovní kancelář Daen.

S hotelem je jako majitel původně spojený úředník Antonín Vojšta. Na počátku století v Hostivaři nakupoval pozemky, od manželů Václava a Heleny Černých koupil sousední parcely, další dům vlastnil vedle hostince a hotelu U Milionu. Pravděpodobně to byl on, kdo rozjel restauraci U Vlasty, zprvu asi bez hotelových pokojů, alespoň dobová inzerce o nich zpočátku mlčí. Elegantní, velkoměstsky zařízená restaurace s výčepem branického a černého ležáku, k tomu plzeňský Prazdroj. Výborná kuchyně, útulná zahrada, francouzský kulečník, piano k dispozici. To jsou všechno lákadla, která pan Vojšta na své hosty nalíčil. O výčep se mu staral známý hostinský Vojtěch Šefl, který předtím pracoval

v předních hostivařských podnicích U České koruny, Na Kovárně i Na Budíně. V roce 1907 změnil dodavatele piva a přešel k pivovaru knížete Schwarzenberga v Protivíně (dnešní pivo značky Platan). Podnik už navštěvovala hostivařská smetánka, rozjel se zde i tradičně bohatý spolkový život (jezdily sem i spolky jako jednota českých střelců Sup nebo Národní jednota pošumavská), vybíraly se finanční prostředky pro Ústřední matici školskou, která podporovala české školy. Pan Vojšta už sebevědomě zval do „velkorestaurace“.

Oproti své konkurenci se pan majitel snažil zaujmout i poetickými reklamami. Pod biblickým citátem „Kam kráčíš, Pane?“ říká:

*Quo vadis, Domine?
Nu, k Hostivaři,
tam radost tě nemine,
dobře se daří
v hostinci U Vlasty
(pod nádražím leží),
protivinský ležák
ze sklepa se těží.
Protivinský ležák,
chutné jídlo k tomu,
a kdykoliv drahou
povezu se domu.*

A dodával: „Ale k čemu spěchat? Víno po pivu
chutná velmi dobře; hra na klavíru zaznívá vesele...
na shledanou v ráji U Vlasty, přátelé!“

Nejen klavír pro obveselení hostů, o hudbu se staraly i pražské orchestry, kupříkladu Rakův kvartet. Stejně jako v ostatních restauracích se i zde hrávalo každou neděli a o svátcích. V roce 1907 se také prvně objevují reklamy nejen na restauraci, ale prvně též na hotel. Je ovšem možné, že tak fungoval již dříve. Majitel lákal jak na přespání, tak také na dlouhodobější pronájem.

I v prostých oznámeních v novinách pan domácí zaujal netradičním reklamním slohem. Když zval na silvestrovskou zábavu, napsal: „*Originální půlnoční scéna. Hudba pěšího pluku č. 75 nehraje, ale divoké dřevo lochtá umělec z Prahy.*“ Hostinským v té době již nebyl pan Šefl, nýbrž sokol František Tichý.

Před první válkou hotel i restauraci zakoupil Josef Souček (otevřel zde v srpnu 1909), který svou pověst zakládal na kvalitních vínech a dobré kuchyni. Vlasta tak lákala na jaterníkové hody nebo na ryby. Nezůstal však dlouho, majitelé hotelu se často střídali, za války jej vlastnila paní M. Burdová, od ní jej v roce 1919 zakoupil hostivařský stavitel Antonín Řehák. Zaplatil tehdy 56 000 korun.

Stejně jako další hostince i hotel sloužil jako místo setkávání při politických besedách. K jedné takové zde došlo v pátek 27. ledna 1928. Schůze napříč politickým spektrem probíhala U Vlasty a sál praskal ve švech, předsedal člen Národní demokracie, stavitel Řehák, když vystoupil komunistický řečník s ostrou řečí. Rodiště Antonína Švehly však nebylo na komunistický utopismus zvědavé. Když začal řečník hřmát, že „*hranice a vlast jsou svinstvo...*“, nedostal prostor, aby svůj projev dokončil. Rozezlený dav posluchačů ho z místnosti vyhnal. „*Nelze se diviti, že další slova řečníkova zanikla v rozhořčeném odporu všech přítomných, kteří přinutili komunistického řečníka k okamžitému opuštění místnosti,*“ napsal dobový komentátor do Národních listů a ocitoval další slova poslance

Reklama na restauraci i s jízdním řádem vlaku
(Národní listy, 1906)

Ježka: „*Hluboce lituji, že z úst českého člověka mohla vyjít slova plná cynismu a nihilismu, za která není zodpověden dělník, jež je pronesl, nýbrž ti, kteří mu je do hlavy vštípili. Bud' jsou tato slova známkou nepříčetnosti, anebo jsou zřejmou rafinovanou provokací k rozbití schůze. My naproti tomu můžeme prohlásiti, že ve všech věcech mohou býti politické strany různého názoru, ale ve věcech vlasti, hranic a národa musíme býti všichni jednotni.*“

Vzhledem k historické zkušenosti nezbývá než konstatovat, že je škoda, že se tento incident a přístup hostivařských občanů ke komunismu nestal vzorem i pro další politické schůze v naší zemi. Bohužel se tak nestalo a ani hotel s restaurací U Vlasty nepřežil éru totality. Krásný dům s číslem popisným 161 ale zdobí Hostivař dodnes.

Na závěr ještě jedna informace, na kterou nás upozornili pamětníci. Za dob první republiky doslova kvetl hostinský život. Obrovské množství populárních spolků potřebovalo ke svému životu hostinské zázemí a brzy se to restauračními podniky jen hemžilo. Při obrovské konkurenci bylo pochopitelné stále těžší se uživit. Vedlo to místy k nekalé konkurenci, různým falešným oprávněním a konečně i k tomu, že některé podniky „*z hospodářské bídy se zvrhávaly*“, jak psaly Grégrovy Národní listy v roce 1929. Dle hostivařských pamětníků tyto červené lucerny zaplály právě v podniku U Vlasty. Dokázat to nemůžeme, vyloučit ale také ne.

● Lukáš Berný

*Pokoje elegantní, vína pouze pravá, kuchyně
za pečlivého dohledu... (Národní listy, 1909)*

